

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Claudii Fleurii Abbatis Historia Ecclesiastica

Ab anno Christi 1351 usque ad annum 1414

Fleury, Claude

August. Vind. [u.a.], 1768

VD18 90118278

§. 41. Wicleffum moritur.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-66293](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-66293)

Hi erant Wicleffistarum propugnatores Sæcul. XIV.
A. C. 1387.
 præcipui. Unus ex iis Joannes Montacutinus e facello suo asportatas, quas ejus majores ibi erexerant, effigies omnes in locis occultis posuit, unicam S. Catharinæ imaginem illic conservans. Alius quidam nomine Laurentius Martinofanensis SS. Hostiam, quam pridie Paschatis acceperat, ex ore prolatam manu tenens in ædes detulit suas neglectis monitionibus sequentis se Sacerdotis. Denique partem ejus cum ostreis, partem cum cepis comedens negabat eam plus valere quam panem domesticum. Joannis Montacutini facello præfectus proximus morti, ac erroris sui poenitens poscebat Sacerdotem, cui noxas detegeret suas. Sed ejusdem sectæ homines inquebant: Confessio externa est inutilis: confitere Deo, ligandi, solvendique potestatem præ Sacerdotibus habenti! Ita, quidquid dicebat, decessit expers Sacramentorum.

§. XLI.

Wicleffus moritur.

Annos abhinc duos Joannem Wicleffum *Valsing.*
 horum malorum omnium authorem p. 322. 539.
Cave ap-
pend. p. 358
 nervorum stupor corripuerat. Die S. Thomæ Cantuariensis 29. Dec. 1385, cum in templo suæ parœciæ Lutervortinæ ad populum diceret, distorti os ejus, sup-
 E e 5 primi

Sæcul. XIV. primi vox, quassari caput coeptum est:
 A.C. 1887.

anno 1387 ultima Decembris Divo Silve-
 stro sacra. Id multi Divinæ vindictæ
 adscribebant, eo quod ille hos in Sanctos
 Silvestrum & Thomam identidem decla-
 masset. Quamplurima reliquit opera tum
 Latino, tum Anglico sermone confecta.
 Quædam typis expressa sunt: pleraque
 manuscripta in bibliothecis Angliæ per-
 manserunt. En illa, quæ majus momen-
 tum habent!

p. 2644.

Tota scriptura sacra de vulgata Lati-
 na in linguam Anglicam translata anno
 1383. Knigtonus scriptor coævus de il-
 la sic loquitur: Divinus codex hoc modo
 factus est vulgaris, laicisque ac foeminis
 legere scientibus clarior, quam esse solet
 Clericis litteratissimis: & sic Evangelica
 margarita projicitur, porcorum pedibus
 calcatur, & vulgi ludibrium fit. Præci-
 puum Wicleffi opus Latinum est dialo-
 gus, qui per ignorantiam illius seculi
 Trialogus dicitur ut sermo distributus tres
 in personas, Veritatem, Mendacium, &
 Prudentiam. Est quasi Theologiæ cor-
 pus, quod doctrinæ Wicleffianæ venenum
 omne continet.

Boff. Var. Summam ejusdem habe! Omnia fiunt
 lib. II. c. 152. per necessitatem: cuncta peccata sunt ne-
 lib. 3. c. 7. 8. cessaria, nec evitari queunt. Deus non
 23. 27. poterat impedire culpam primi hominis,
 nec

nec eam condonare sine satisfactione Christi: sed nec poterat Dei filius non induere naturam humanam, non satisfacere, non mori. Poterat Deus aliter agere, si voluisset; sed aliter velle non poterat. Cum homo peccaverit per fallaciam sibi structam & ignorantiam, necesse fuit, ut noxam eluendi causa Sapientia Divina humanitatem assumeret. Christus non poterat salvos facere diabolos: quia cum in Spiritum Sanctum peccaverint, debuisset Spiritus Sanctus hominem induere: quod fieri nequit. Deus nihil potest, nisi ea, quæ reapse fiunt: potestas in res, quæ non eveniunt, ei perperam tribuitur. Quando Christus agebat, se posse a Patre suo petere duodecim legiones Angelorum, intelligendum est potuisse id eum, si voluisset, sed non potuisse velle. Deus non desinit esse liber, ut est, ad producendum Verbum suum, quamvis necessario id producat: sed libertas contradictionis, seu potestas faciendi, vel omittendi est inane commentum Doctorum. Nempe fundamentum doctrinæ Wicleffianæ est absoluta cunctis in rebus necessitas.

§. XLII.

Turcarum progressus.

Sequente anno 1388 cum Papa Urbanus Mauros ex Africa crebras mari excur-

Sæcul. XV.
A.C. 1387.
Lib. I. c. 10.